

fairerne for Kjøbstæderne, forinden de begynde paa deres Forretning, skulle samles med Finantsministeren for at komme overeens om de almindelige Regler, der kunne anvendes, men en lignende Bestemmelse mangler for Skattecommissairerne for Landet, der efter Bestemmelsen skulle samles med Amtsraadet. Jeg troer, at det vilde være langt bedre, hvis det var bestemt, at f. Ex. Amtmændene, førend de forhandlede Sagen med Amtsraadet, fik en Sammentomst med Ministeren, for at der ogsaa paa Landet kunde blive vedtaget nogenlunde eensartede Regler for Beskattningen. Efter den Erfaring, som jeg har havt ved Udøvelsen af den sidste Skattelov, maa jeg meget tilraade, at der skeer en saadan Forandring. Man fandt for godtovre i Syen at vedtage Regler for, hvad der skulde have været Indtægten af hver Lønde Hartkorn — om det havde været det, var det samme, og som Følge heraf har jeg seet det Tilfælde, at en Gaardfæster, som Skattecommissjonen havde sat til 700 Rd. Indtægt, men som fandt sig brystholden og gik til Dverfskattecommissjonen, fik Redskættelse til 300 Rd. Jeg troer ganske vist, at det er uheldigt, naar noget Saadant kan indtræffe, og at det vilde kunne forhindres, naar man ikke tog saadanne Forholdsregler som den, at bestemme, hvad en Lønde Hartkorn skal have givet i Indtægt. Der er andre Ting, hvorefter man kan vedtage almindelige Regler, og hvor dette kan have sin Nytte; man kan f. Ex. vedtage, hvad en Behovsleilighed paa Landet, henholdsvis i Huse og Gaarde, er værd, hvad Dyndets eller en Arbejdsmands Koft kan regnes til o. fl.; men at tage Bestemmelse om, hvad en Lønde Hartkorn skal give i Indtægt, lader sig ikke udføre uden at føre til de allerstørste Misligheder. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig ved denne Sag. Der er allerede givet Svar til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgfreds (C. B. Rimestad) i Anledning af hans Bemærkninger om Fordelingen, og denne Sag synes at være klar; men jeg kan dog ikke tilbageholde en Bemærkning overfor en Øtring, som det ærede Medlem fremkom med under Finantslovens Behandling. Han yttrede nemlig, at han ansaae det for misligt for Ar-

bejderne, at Skatten iaar nu blev det Dobbelte paa Grund af, at der ingen Skat blev paalagt ifjor; men jeg troer dog, at det ærede Medlem noget overdrev denne Betragtning; thi saaledes som Loven sidst blev vedtaget, svarede jo den simple Arbejder saagodtsom Ingenting, idet han sjelden kommer over den Indtægt, der begynder at svare Skat. Det ærede Medlem vil derfor vistnok erkende, at denne Betragtning ikke har fuld saa stor Betydning, som jeg troer, han tillagde den.

C. B. Rimestad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

C. B. Rimestad: Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at, saaledes som Loven foreligger, skal der paa Landet spares Skat af en Indtægt paa 200 Rd. — naturligvis ikke af de fulde 200, men af en Deel af dem — i Kjøbstæderne af en Indtægt af 250 og af 400 Rd. i København; men af den store Befolkning, deels i Kjøbstæderne og deels navnlig i København, som jeg kjender meget nøie, er jeg overbevist om, at den allerstørste Deel vil blive meget haardt trykket, naar den i eet Aar i 2 Terminer skal betale en Skat, der er saa stor, at den ellers skulde betales i 2 Aar i 6 Terminer.

Berg: Jeg skal dog gjøre den Bemærkning til den ærede sidste Taler, at det var 3 Terminer i 2 Aar og ikke 6 i 2 Aar, men det er nu en ligegyldig Sag. Skjøndt Landet beviistligen har været i en lykkelig Fremgang i de sidste 5 Aar før 1ste April 1870 — hvad jeg bemærker til min ærede Gjenbr (Kjær) — har jeg dog aldrig været i Tvivl om, at det vilde være rigtigt fra 1864 at faae en stadig aarlig Indkomststat til henmod Aaret 1880. Jeg var derfor Een af dem, der ikke kunde billige, at Finantsministeren tog sit Forslag tilbage ifjor, men jeg er ikke af den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at paaligne Befolkningen en Indkomststat paa 2 Millioner, naar vi ikke til samme Tid kunne